

Salut: Min Mening er, at Rasmus Theil egner sig bedre til at være Korøgter end Skolekommissionsmedlem.

Jeg skal ikke gaa videre i dette Aktstykke, beder kun erindret, at dette er en tjenstlig Erklæring afgiven af en Embedsmand til hans højeste foresatte, Amtsskoleinspektionen. De ærede Medlemmer for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) og Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) kende selvfølgelig Sagen, naar de have fremdraget den her i Tinget, og de maa formentlig ogsaa finde, at alt er i sin gode Orden, at denne Lærer netop er, som Fremtidens Lærere bør blive, at han tænker og er optraadt saaledes, som den Lærer bør tænke og optræde, der er naaet til en ny og højere Kultur.

Endnu skal jeg bemærke, at samtidig med at Læreren afgav denne Erklæring til Skoleinspektionen, lod han den offentliggøre i „Fyns Socialdemokrat“. I et Nummer optrykkes først Adressen med samtlige Underskrifter og med Randglosser til disse af samme Art som de nysnævnte i Erklæringen og med Bemærkning, at i næste Nummer skulde følge hans Svar paa dette Galimatias. Selvfølgelig er det ganske utilstedeligt, at en Lærer, der af Amtsskoleinspektionen affordres en tjenstlig Erklæring, samtidig offentliggør denne i en Avis, ligemeget hvad Retning dette Blad tilhører.

Skoleinspektionens Indstilling til Ministeriet — den er af 28. September i Fjor — gik i samme Retning som Sogneraadets og Skolekommissionens. „Der har“, udtaler Inspektionen, „udviklet sig et saadant Forhold mellem Læreren og de allerfleste af Beboerne, at han vanskeligt vil kunne gøre Fyldest i sin Stilling som Lærer paa dette Sted, og hans Afskedigelse vil derfor være berettiget.“

Saaledes kom Sagen altsaa til Ministeriet. Havde nu Beboerne ventet med at rejse denne Sag til April næste Aar, saa var den jo aldrig kommen til Ministeriet. § 8 i den nye Lønningslov lægger jo en saadan Sag alene i de lokale Skoleautoriteters, Skolekommissionens og Sogneraadets, Haand. Denne Lærer havde været sikker paa sin Afsked samme Dag, som § 8 i Lærernes Lønningslov var traadt i Kraft. Men paa dette Tidspunkt — og endnu, thi § 8 træder jo i Kraft senere end den øvrige Lønningslov — falder jo en Sag som denne ind under Skolelovens § 18. Det høje Ting erindrer, hvorledes § 18 lyder. Den gaar ud paa, at hvis Skolekommissionen og Kommunalbestyrelsen

skønne, at en Lærer ikke gør Fyldest i sin Stilling, er Kommunalbestyrelsen berettiget til at gøre Indstilling til Skoleinspektionen om hans Afskedigelse, og Spørgsmaalet herom bliver da af Skoleinspektionen at indstille til Ministeren, der afgør Sagen, dog at vedkommende ikke kan afskediges med Pension, før Skoleraadets Erklæring er indhentet. Her forelaa altsaa enstemmige Erklæringer fra Skolekommissionen, Sogneraadet og Skoleinspektionen, alle ere de enige om, at der mellem denne Lærer og Beboerne har udviklet sig et saadant Forhold, at han ikke kan gøre Fyldest i sit Embede. Skal nu § 18 i Skoleloven af 1899 have nogen som helst Betydning, skal den overhovedet muliggøre, hvad jo dog sikkert dens Mening er, at Beboerne kunne slippe af med en Lærer, ja saa forelaa alle Betingelser her, hvor der var Enstemmighed over hele Linien.

Men, siger § 18, Ministeren afgør Sagen. Ministeren er altsaa ikke bunden, ikke forpligtet til at sanktionere Beslutningen, han kan modsætte sig det, kan det altsaa endnu til 1. April næste Aar. Men i saa Tilfælde skulde Ministeren dog have et Motiv dertil, han skulde dog kunne paaberaabe sig noget, der motiverede, at alle de lokale Skoleautoriteter saa fejl, alle, hvor enige de end stod. Naa, i den Henseende havde jeg jo Læreren officielle Erklæring. Jeg ved nu dog ikke, om den skulde give mig det Indtryk, at de allesammen, Skolekommission og Sogneraad og Amtsskoleinspektion, saa fejl paa Lærer Andersen, og at han tværtimod var den rette Mand paa den rette Plads. Om det nu havde været omvendt, lad os sige, at Aarhus Byraad og Skolekommission eller Odense Byraad og Skolekommission enstemmigt havde fordret en Lærer fjernet i Medfør af Skolelovens § 18, om jeg saa havde sagt Nej — ja, jeg er vis paa, at jeg fra de to ærede Medlemmer, som have fremdraget denne Sag, vilde have hørt adskillig himmelstormende Tale om, hvorledes jeg havde krænket det kommunale Selvstyre og sat mig ud over Skolelovens udtrykkelige og aabenbare Fordringer o. s. v.

Men jeg skal nu vende tilbage til Lærer Andersens Sag. Jeg er langmodig, meget langmodig. Jeg sagde derfor, at Manden burde have sin fulde lovmæssige Pension i Henhold til den tidnævnte § 18, og i Ministeriets Skrivelse skinnede det noget igennem, at hvis Skoleraadet ikke vilde indgaa paa at bevilge ham fuld Pen-